

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4767/2559

นางสาวบุปผา วงศ์มณีฉาย โจทก์ สำนักงานประกันสังคม กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 224, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 59, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 62, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 63

ย่อ / หลักกฎหมาย

วันที่ 5 มกราคม 2551 โจทก์ปวดท้องน้อยด้านซ้ายจึงไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลตามสิทธิ แพทย์แนะนำให้ผ่าตัดและให้ยาแก้ปวดมารับประทานแล้วให้โจทก์กลับบ้าน วันที่ 6 มกราคม 2551 โจทก์ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล ศ. เนื่องด้วยปวดท้องน้อยด้านซ้าย แพทย์สันนิษฐานว่าเป็นเนื้องอกยื่นออกจากมดลูกหรือเป็นเนื้องอกของรังไข่ด้านซ้าย แพทย์นัดใหม่วันที่ 9 มกราคม 2551 ในวันที่ 6 และวันที่ 9 มกราคม 2551 โจทก์โทรศัพท์สอบถามขอรับการผ่าตัดจากสถานพยาบาลตามสิทธิแต่ไม่มีคำตอบที่ชัดเจน เพียงแต่ได้รับแจ้งว่ายังไม่ได้รับอนุมัติจากจำเลยที่ 1 หรือห้องผ่าตัดไม่ว่าง ถึงวันที่ 9 มกราคม 2551 ซึ่งเป็นวันนัดโจทก์ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล ศ. และรับการผ่าตัดในวันที่ 10 มกราคม 2551 โดยเสียค่ารักษาพยาบาลไป 67,332 บาท เมื่อแพทย์ของสถานพยาบาลตามสิทธิวินิจฉัยแล้วว่าต้องรักษาโจทก์ด้วยการผ่าตัดแต่กลับไม่ดำเนินการรับโจทก์ไว้รักษาหรือวางแผนการรักษาทันที โดยอ้างว่าอาการของโจทก์ไม่รุนแรงและไม่ฉุกเฉิน การผ่าตัดรอได้ เพียงแต่ให้ยาแก้ปวดไปรับประทานที่บ้าน เป็นการไม่ให้การรักษาที่จำเป็นและสมควรแก่อาการป่วยของโจทก์ โจทก์โทรศัพท์สอบถามขอรับการผ่าตัดจากสถานพยาบาลตามสิทธิถึง 2 ครั้ง ก่อนที่จะได้รับการผ่าตัดจากโรงพยาบาล ศ. แต่ไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจนจนเป็นเหตุให้โจทก์ต้องไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล ศ. เป็นกรณีโจทก์ใช้ความพยายามที่จะขอรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิโดยปฏิบัติตามเงื่อนไขของ พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ.2533 และตามที่จำเลยที่ 1 กำหนดไว้อย่างเต็มที่เท่าที่ตนจะพึงทำได้แล้ว ถือเป็นเหตุสมควรที่โจทก์ไม่สามารถรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิได้ตาม พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 วรรคสอง จำเลยที่ 1 มีหน้าที่ต้องจัดให้โจทก์ได้รับบริการทางการแพทย์และตามสัญญา เมื่อสถานพยาบาลตามสิทธิไม่ให้การรักษา จึงเป็นกรณีจำเลยที่ 1 ปฏิบัติหน้าที่ไม่ครบถ้วนถูกต้อง จำเลยที่ 1 ต้องจ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ตามจำนวนที่โจทก์เสียไปคืนแก่โจทก์ โจทก์ฟ้องขอให้ได้รับความคุ้มครองสิทธิประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงานจากการเป็นผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ.2533 ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องและนำสืบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมดเพื่อให้ศาลวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิตามกฎหมายหรือไม่เพียงใด ทั้ง พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ.2533 เป็นกฎหมายมหาชนที่ศาลต้องบังคับใช้ให้เกิดความเป็นธรรมในสังคมยิ่งกว่าข้อจำกัดของวิธีพิจารณาความชนที่ใช้ในคดีแพ่งทั่วไป ศาลแรงงานกลางจึงมีอำนาจยกเหตุตามมาตรา 59 ขึ้นวินิจฉัยได้แม้โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยทั้งสองโดยอ้างเหตุว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์เป็นกรณีฉุกเฉินเท่านั้น แม้ศาลแรงงานกลางเพิกถอนคำวินิจฉัยของจำเลยที่ 2 ด้วยเหตุผลว่าเพราะโจทก์ไม่สามารถไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิได้ ซึ่งเป็นคนละเหตุกับที่จำเลยทั้งสองวินิจฉัยว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์ไม่ใช่กรณีฉุกเฉินและจำเป็นที่ต้องรับการรักษาในทันทีในสถานพยาบาลอื่นนอกจากสถานพยาบาลตามสิทธิ ก็เป็นเรื่องที่ศาลแรงงานกลางเห็นว่าโจทก์มีสิทธิได้รับเงิน

ทดแทนค่าบริการทางการแพทย์และต้องสั่งให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินทดแทนแก่โจทก์ จึงต้องเพิกถอน คำวินิจฉัยดังกล่าวเพื่อให้ไม่ขัดแย้งกับผลของคำพิพากษา

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนมติคณะกรรมการการแพทย์ที่ 37/2551 และคำวินิจฉัยของจำเลยที่ 2 ที่ 2071/2552 ลงวันที่ 7 กันยายน 2552 และให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบชำระเงินจำนวน 67,332 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัย คณะกรรมการอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ที่ 2071/2552 และให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ จำนวน 67,332 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2553 ซึ่งเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และยกฟ้องจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า โจทก์ เป็นลูกจ้างบริษัทชนโซนิคซิสทีนสคอลเลคชั่น จำกัด ส่งเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคม มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจำเลยที่ 1 ออกบัตรรับรองให้สิทธิโจทก์ ไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลเปาโลเมโมเรียล สมุทรปราการ โรงพยาบาลเปาโลเมโมเรียล สมุทรปราการ จึงเป็นสถานพยาบาลตามสิทธิของโจทก์ วันที่ 5 มกราคม 2551 โจทก์ป่วยมีอาการปวดท้องน้อยด้านซ้าย ปัสสาวะทุก 15 ถึง 20 นาที จึงไปรับการรักษาที่สถานพยาบาลตามสิทธิ แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคถุงน้ำรังไข่ แนะนำให้ผ่าตัดและให้ยาแก้ปวดมารับประทานแล้วให้โจทก์ กลับบ้าน วันที่ 6 มกราคม 2551 โจทก์ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลศิริรินทร์เนื่องจากมีอาการปวดท้องน้อยด้านซ้าย แพทย์ตรวจภายในและใช้อัลตราซาวด์พบว่าโจทก์มีก้อนอยู่ด้านหน้ามดลูกค่อนข้างใหญ่ขนาด 6.2 x 4.7 x 4.9 เซนติเมตร สันนิษฐานว่าเป็นเนื้องอกยื่นออกจากมดลูกหรืออาจเป็นเนื้องอกของรังไข่ด้านซ้าย แพทย์แนะนำให้ผ่าตัดและนัดใหม่ในวันที่ 9 มกราคม 2551 ถึงวันนัดโจทก์ไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาลศิริรินทร์และรับการผ่าตัดในวันที่ 10 มกราคม 2551 เสียค่ารักษาพยาบาล 67,332 บาท ต่อมาโจทก์ยื่นคำขอรับประโยชน์ทดแทน สำนักงานประกันสังคม จังหวัดสมุทรปราการปฏิเสธการจ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ โดยถือตามความเห็นของ คณะที่ปรึกษาทางการแพทย์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งสรุปว่า โจทก์ป่วยจำเป็นต้องได้รับการรักษาด้วยการผ่าตัด แต่เป็นกรณีที่ไม่เร่งด่วน การผ่าตัดรอได้ ที่โจทก์ไปรับการรักษาผ่าตัดที่โรงพยาบาลอื่น ไม่ใช่กรณีเจ็บป่วยฉุกเฉิน ต้องรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลเอง ต่อมาจำเลยที่ 2 มีคำวินิจฉัยว่า การผ่าตัดของโจทก์ไม่ใช่กรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินหรือเร่งด่วนที่จะต้องเข้ารับการผ่าตัดทันที การผ่าตัดของโจทก์เป็นการรับการรักษาตามที่แพทย์นัดตามความประสงค์ของโจทก์เอง ซึ่งโจทก์สามารถไปรับบริการทางการแพทย์ที่สถานพยาบาลตามสิทธิได้โดยปลอดภัย และสถานพยาบาลตามสิทธิได้แนะนำให้โจทก์ผ่าตัดโดยมีแผนการผ่าตัดในวันที่ 19 มกราคม 2551 อยู่แล้ว แล้ววินิจฉัยว่า ตามข้อเท็จจริงได้ความว่า อาการป่วยของโจทก์ต้องรักษาด้วยการผ่าตัด โดยแพทย์ผู้ให้การรักษาโจทก์ที่สถานพยาบาลตามสิทธิเบิกความเองว่า หากคนไข้ของโรงพยาบาลออกค่ารักษาพยาบาลเองหรือมีบริษัทประกันออกค่ารักษาพยาบาลให้ คนไข้ต้องการผ่าตัดและเป็นกรณีที่จะต้องให้การรักษาด้วยการผ่าตัดสามารถดำเนินการได้ทันที เว้นแต่ห้องที่จะทำการผ่าตัดไม่ว่าง แต่สำหรับคนไข้ที่ใช้สิทธิประกันสังคมถ้าไม่มีกรณีฉุกเฉินหรือเจ็บป่วยรุนแรง ก่อนทำการผ่าตัดจะต้องขออนุญาตผ่านคณะกรรมการประกันสังคมก่อนจึงจะทำการผ่าตัดได้ ซึ่งกรณีของโจทก์ต้องได้รับอนุมัติจาก

ผู้อำนวยการสถานพยาบาลตามสิทธิก่อน สอดคล้องกับคำเบิกความของโจทก์ แสดงให้เห็นว่า โรงพยาบาลเปาโลเมโมเรียล สมุทรปราการ อันเป็นสถานพยาบาลตามสิทธิมุ่งเน้น ค่ารักษาพยาบาลเป็นตัวเงินที่จะได้รับมากกว่าหน้าที่ให้การรักษาผู้ป่วย การที่แพทย์วินิจฉัยแล้วว่า ต้องรักษาด้วยการผ่าตัด แต่กลับไม่ดำเนินการในทันที โดยอ้างว่าอาการไม่รุนแรงและไม่ฉุกเฉิน ซึ่งไม่มีข้ออ้างนี้ในผู้ป่วยที่เสียค่ารักษาพยาบาลเองหรือมีบริษัทประกันออกให้ การทำบันทึกของ แพทย์ผู้ให้การรักษาโจทก์ของสถานพยาบาลตามสิทธิให้เข้ารับการผ่าตัดในวันที่ 19 มกราคม 2551 ไม่ได้ทำในวันที่ 5 มกราคม 2551 และไม่มีการแจ้งให้โจทก์ทราบถึงแผนการรักษาและการ ผ่าตัด ที่โจทก์ต้องเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิรินครินทร์ถือว่าเป็นความจำเป็นที่โจทก์ไม่สามารถ รับบริการรักษาพยาบาลที่สถานพยาบาลตามสิทธิได้ โดยเหตุเกิดจากสถานพยาบาลตามสิทธิเอง การที่โจทก์เจ็บปวดทนทุกข์ทรมานจนไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุขได้ และสถานพยาบาลตาม สิทธิปฏิเสธที่จะให้การรักษาพยาบาล ทำให้โจทก์ไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลศิรินครินทร์ จึงไม่ใช่เพราะความสมัครใจของโจทก์เอง แต่ถือเป็นเหตุสมควรที่ไม่สามารถไปรับบริการ ทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิได้ ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ให้บริการประกันสังคม มีหน้าที่จัดการบริการรักษาพยาบาลให้แก่โจทก์ไม่ อาจควบคุมดูแลสถานพยาบาลตามสิทธิได้ จึงต้องรับผิดชอบจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แก่โจทก์ ตามที่จ่ายไปจริงและจำเป็น โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าอาการของโจทก์เป็นเหตุฉุกเฉินหรือ จำเป็นต้องรับการรักษาพยาบาลที่อื่นทันที มีปัญหาสมควรวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 เสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิที่จะเข้ารับบริการทางการแพทย์ในโรงพยาบาลศิรินครินทร์ซึ่งเป็น สถานพยาบาลอื่นอันมิใช่สถานพยาบาลตามสิทธิของโจทก์ โดยอาศัยบทบัญญัติมาตรา 59 แห่ง พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 หรือไม่ พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 วรรคสอง บัญญัติว่า "ผู้ประกันตน...ซึ่งมีสิทธิได้รับบริการทางการแพทย์ถ้าทำงานหรือมี ภูมิลำเนาอยู่ในเขตท้องที่ใดให้ไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามวรรคหนึ่งที่อยู่ใน เขตท้องที่นั้น เว้นแต่ในกรณีที่เขตท้องที่นั้นไม่มีสถานพยาบาลตามวรรคหนึ่งหรือมีแต่ ผู้ประกันตน...มีเหตุผลสมควรที่ไม่สามารถไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลดังกล่าว ได้ ก็ให้ไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามวรรคหนึ่งที่อยู่ในเขตท้องที่อื่นได้" คดีนี้ ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า อาการป่วยของโจทก์ต้องรักษาด้วยการผ่าตัด การกำหนดวัน เพื่อการผ่าตัดสำหรับโจทก์ซึ่งเป็นผู้ป่วยที่ใช้สิทธิรักษาพยาบาลจากจำเลยที่ 1 สถานพยาบาลตาม สิทธิมีนโยบายต้องขออนุญาตจากผู้อำนวยการของสถานพยาบาลนั้นเสียก่อน ดังนั้นในวันแรกที่ โจทก์ไปตรวจอาการที่สถานพยาบาลตามสิทธิ นายแพทย์ศักดิ์ดา ผู้ตรวจรักษาไม่ได้กำหนดวันให้ โจทก์เข้ารับการผ่าตัดไว้ทันที บันทึกของนายแพทย์ศักดิ์ดาที่ให้โจทก์เข้ารับการผ่าตัดในวันที่ 19 มกราคม 2551 ไม่ปรากฏว่าใครเป็นผู้เขียนและเขียนเมื่อใด จึงฟังไม่ได้ว่าทำขึ้นในวันที่ 5 มกราคม 2551 และสถานพยาบาลตามสิทธิไม่ได้แจ้งให้โจทก์ทราบถึงแผนการรักษาและผ่าตัดก่อนที่โจทก์ จะตัดสินใจเข้ารับการรักษาจากโรงพยาบาลศิรินครินทร์ เมื่อโจทก์ทราบจากนายแพทย์ผู้ตรวจว่าต้อง รักษาด้วยการผ่าตัด โจทก์ขอใช้สิทธิรับบริการทางการแพทย์ที่สถานพยาบาลตามสิทธิที่จำเลยที่ 1 เป็นผู้กำหนดไว้แล้ว แต่สถานพยาบาลตามสิทธิดังกล่าวไม่ดำเนินการรับไว้รักษาหรือวางแผน การรักษาในทันที โดยอ้างว่าอาการป่วยไม่รุนแรงหรือฉุกเฉินซึ่งมีความแตกต่างจากผู้ป่วยที่เสียเงิน ค่ารักษาพยาบาลเองหรือมีบริษัทประกันเป็นผู้จ่ายเงินที่สามารถดำเนินการผ่าตัดได้ทันที การที่ แพทย์สถานพยาบาลตามสิทธิไม่รักษาเพียงแต่ให้ยาแก้ปวดไปรับประทานที่บ้าน โดยอ้างว่า

อาการป่วยของโจทก์ยังไม่รุนแรงหรือฉุกเฉิน การผ่าตัดรอได้นั้น เป็นการไม่ให้การรักษาที่จำเป็น และสมควรแก่อาการป่วยของโจทก์ และจากคำเบิกความของนายแพทย์ศักดิ์ดา แพทย์ของสถานพยาบาลตามสิทธิกับแพทย์หญิงอัจฉรา ผู้ให้การรักษาโจทก์ที่โรงพยาบาลศิริรินทร์ สอดคล้องกันว่าอาการป่วยของโจทก์จำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างถูกวิธีและทันทั่วทั้ง โดยแพทย์ทั้งสองดังกล่าวต่างแนะนำให้โจทก์ผ่าตัด โจทก์ขอให้สถานพยาบาลตามสิทธิดำเนินการให้และโทรศัพท์สอบถามขอรับการผ่าตัดทั้งในวันที่ 6 และวันที่ 9 มกราคม 2551 แต่ไม่มีคำตอบที่ชัดเจน เพียงแต่ได้รับแจ้งว่ายังไม่ได้รับอนุมัติจากจำเลยที่ 1 หรือห้องผ่าตัดไม่ว่าง เมื่อโจทก์เจ็บปวดทนทุกข์ทรมานจนไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุขได้ จนเป็นเหตุให้โจทก์ต้องไปรับการรักษายาบาลที่โรงพยาบาลศิริรินทร์ จากพฤติการณ์ที่ได้ความดังกล่าว โจทก์ได้ใช้ความพยายามที่จะใช้สิทธิขอรับการบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิเพื่อรักษาอาการป่วยเจ็บ โดยปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 และตามที่จำเลยที่ 1 กำหนดไว้อย่างเต็มที่เท่าที่ตนจะพึงทำได้แล้ว ทั้งเมื่อนำเอาความทุกข์ทรมานทางกายและจิตใจของโจทก์มาพิจารณา ประกอบกับการที่โจทก์ได้รับการปฏิบัติจากสถานพยาบาลตามสิทธิ ข้อที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยมาชอบด้วยเหตุผลเป็นไปตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 วรรคสองแล้ว ดังนั้น ไม่ว่าอาการป่วยเจ็บของโจทก์จะเป็นกรณีฉุกเฉินตามประกาศคณะกรรมการการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม เรื่องหลักเกณฑ์และจำนวนเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์กรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยฉุกเฉิน ลงวันที่ 11 เมษายน 2548 หรือไม่ก็ตาม โจทก์ย่อมมีสิทธิรับบริการทางการแพทย์ในโรงพยาบาลศิริรินทร์ซึ่งเป็นสถานพยาบาลอื่นได้โดยชอบ และที่ศาลแรงงานกลางไม่วินิจฉัยว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์เป็นกรณีฉุกเฉินหรือไม่นั้นถูกต้องแล้วเพราะข้อวินิจฉัยไม่มีผลให้โจทก์เสียสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองแต่อย่างใด อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ส่วนปัญหาที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ว่า โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยทั้งสองโดยอ้างเหตุว่าอาการป่วยเจ็บของโจทก์เป็นกรณีฉุกเฉินเท่านั้น มิได้ยกขึ้นกล่าวอ้างประโยชน์จากพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 การที่ศาลแรงงานกลางยกขึ้นวินิจฉัยเป็นการพิพากษานอกฟ้องนอกประเด็นนั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องขอให้ได้รับความคุ้มครองสิทธิประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงานจากการเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 ซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องและนำสืบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมดเพื่อให้ศาลวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิตามกฎหมายหรือไม่ เพียงใด ทั้งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 เป็นกฎหมายมหาชนที่ศาลต้องบังคับใช้ให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม ยิ่งกว่าข้อจำกัดทางเทคนิคของวิธีพิจารณาความเช่นที่ใช้ในคดีแพ่งทั่วไป ดังนั้น ศาลแรงงานกลางจึงมีอำนาจยกเหตุแห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 ขึ้นวินิจฉัยได้ ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ต่อไปว่า โจทก์มีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์พร้อมดอกเบี้ยเพียงใด และศาลแรงงานกลางมีอำนาจกำหนดได้เองหรือไม่ เรื่องนี้แม้พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 วรรคสาม บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้ประกันตน...ไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ในวรรคสอง ให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ที่ต้องจ่ายให้แก่สถานพยาบาลอื่นนั้นตามจำนวนที่สำนักงานกำหนด โดยคำนึงถึงสภาพของการประสบอันตราย

หรือเจ็บป่วย...สภาพทางเศรษฐกิจของแต่ละเขตท้องที่ และลักษณะของการบริการทางการแพทย์ที่ได้รับ ทั้งนี้ จะต้องไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการการแพทย์กำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ" แต่คดีนี้เป็นกรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกันตนไปรับการรักษาที่สถานพยาบาลอื่นนอกเหนือจากสถานพยาบาลตามสิทธิเพราะเหตุที่สถานพยาบาลตามสิทธิปฏิเสธที่จะให้การรักษายาบาล ซึ่งไม่มีประกาศคณะกรรมการการแพทย์ฉบับใดกำหนดถึงกรณีดังกล่าวไว้ การที่จำเลยที่ 1 มีหน้าที่ตามกฎหมายและตามสัญญาที่จะต้องจัดให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกันตนที่จ่ายเงินสมทบครบถ้วนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยตามมาตรา 62 และมาตรา 63 ได้รับการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลที่โจทก์มีสิทธิ แต่กลับปรากฏชัดว่าสถานพยาบาลตามสิทธิไม่ให้การรักษาโจทก์ จนเป็นเหตุให้โจทก์ต้องไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลอื่นและต้องเสียค่ารักษาเอง หากสถานพยาบาลตามสิทธิรับตัวโจทก์ไว้และทำการรักษาให้แก่โจทก์ โจทก์ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเงินค่ารักษายาบาลจำนวน 67,332 บาท นั้น ดังนั้นจึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ 1 ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ครบถ้วนถูกต้องได้ จำเลยที่ 1 จึงต้องจ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ตามจำนวนที่โจทก์ต้องเสียไปคืนแก่โจทก์ เงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ดังกล่าวเป็นหนี้เงิน เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ชำระจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยผิดนัดอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์ขอคิดดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้องจึงกำหนดให้ตามขอ ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์จำนวน 67,332 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องแก่โจทก์นั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ต่อไปว่า คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางที่ให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของจำเลยที่ 2 ที่ 2071/2552 ลงวันที่ 7 กันยายน 2552 นั้นถูกต้องหรือไม่ เห็นว่า แม้ศาลแรงงานกลางจะเพิกถอนคำวินิจฉัยของจำเลยที่ 2 ด้วยเหตุผลว่า เพราะโจทก์ไม่สามารถไปรับบริการทางการแพทย์จากสถานพยาบาลตามสิทธิได้ โดยเป็นคนละเหตุกับที่จำเลยทั้งสองวินิจฉัยว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีฉุกเฉินและจำเป็นที่ต้องรับการรักษาทันทีในสถานพยาบาลอื่นนอกจากสถานพยาบาลตามสิทธิก็ตาม ก็เป็นเรื่องที่ศาลแรงงานกลางเห็นว่าโจทก์มีสิทธิได้รับเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ และต้องสั่งให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินทดแทนให้แก่โจทก์ ดังนั้นจึงจำต้องเพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าวเพื่อมิให้ขัดแย้งกับผลของคำพิพากษา ส่วนที่ศาลแรงงานกลางมิได้ให้เหตุผลหักล้างว่า การเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีฉุกเฉินก็เพราะอาศัยเหตุผลอื่นที่เป็นไปตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 59 วรรคสอง แล้ว จึงไม่จำต้องวินิจฉัยเรื่องอื่นอีก อุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 ข้อนี้น่าฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

นิยุต สุภัทรวาทิรผล · วิชัย เอื้ออังกณากุล · ภาติยะ ดวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4767/2559>